

Linwood Barclay

HAJSZA

VS V I L Á G S I K E R E K

Linwood Barclay

HAJSZA

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Find You First

Copyright © 2021 by NJSB Entertainment Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Beke Cz. Zsolt

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BEKE CZ. ZSOLT

A borítót LanaUst fényképének felhasználásával
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 631 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1. FEJEZET

*Három héttel korábban
Connecticut, New Haven*

– Ön haldoklik.

Dr. Alexandra Nyman valamilyen reakcióra számított, amikor közölte a diagnózist, de Miles Cookson a telefonját böngészte.

– Hallotta, amit mondtam? – kérdezte Alexandra. – Tudom, hogy ez így mellbevágó, de mindig azt mondta, hogy legyenek őszinte önnel. Ezt pedig nem is lehet szépíteni.

Megkerülte az asztalát, leült a Miles melletti bőrfotelbe, és úgy helyezkedett el, hogy a jobb térdé centikre legyen a férfi bal térdétől. A kezében a mappa több tíz oldalnyi leletet tartalmazott.

Miles még mindig a két hüvelykujjával kopogott a telefonja képernyőjén.

– Éppen utána nézek.

– Nem kell utána néznie – mondta az orvos. – Itt ülök maga mellett, kérdezzen, amit csak akar.

– Alex, ez valami tévedés – pillantott a nőre Miles. – Az nem lehet, hogy haldoklom. A kurva életbe, még csak negyvenkét éves vagyok! Valami másról van szó. Valami másnak kell lennie. Az ég szerelmére, nézzen csak rám!

Alex így is tett. Miles ránézésre jó formában volt. Százhetvenkét centi, nyolcvan kiló, sportos testalkat. A harmincas éveiben még néhány maratont is bevállalt, és azóta is hetente párszor eljárt futni. Szinte teljesen megkopaszodott, de még ez is jól állt neki, olyan Patrick Stewart-stílusban.

– Miles, a vizsgálatok alapján...

– Leszarom a vizsgálatokat! – Miles letette a telefont, és az or-

vosa szemébe nézett. – Az úgynevezett tünetek mindegyikének lehet a stressz az oka. Most komolyan azt akarja mondani, hogy maga még soha nem vesztette el a türelmét, nem volt nyugtalan, vagy néha nem felejtett el dolgokat? Jó, az utóbbi időben tényleg ügyetlen voltam. Megbotlottam a saját lábamban. De a diagnózis akkor is téves.

A nő nem szólt semmit, hagyta, hogy a férfi kiadja a dühét.

– Jézusom! – suttogta Miles. – Hogyan... Csak a feszültség, a stressz az oka. Kicseszett doktorok, maguk mindig csak a bajt keresik ott is, ahol nincs. Csak hogy ne érezzék úgy, hogy az egyetemen töltött annyi év veszendőbe ment.

Alexandra arckifejezése nem egyet nem értésről, hanem együttérzésről tanúskodott.

– Sajnálom – mondta Miles. – Ez övön aluli volt.

– Semmi baj.

– Csak... csak nehéz elfogadni.

– Tudom.

– Szóval akkor nem a stressz az oka, igaz?

– Ha csak a nyugtalanságról, a feledékenységről vagy a hirtelen hangulatingadozásról lenne szó, arra még azt mondanám, akkor egyetérteneék önnel. De a stressz nem magyarázza az önkéntelen mozdulatokat, a rángatózást, a tikkelést...

– Bassza meg a jó kurva élet! – szaladt ki Miles száján.

– Hadd pontosítsam, amit a haldoklásról mondtam. Nincs gyógymód, nem tehetünk semmit. Felírhatok tetrabenazint, ami segít, ha elhatalmasodnának a tünetek, de meggyógyítani az sem fogja.

Miles epésen felnevetett.

– Miért nem rák? Annyi mindent lehet kezdeni a rákkal. Kivágni, kemóval elpusztítani. De éppen ez?

– Sajnos ebben az esetben ilyesmire nincs lehetőségünk – magyarázta Alexandra. – A Huntington-kór... olyan, mintha az Alzheimerert, az ALS-t és a Parkinsont összekevernék. A tünetek is hasonlíthatnak bármelyikre.

– Csak rosszabbak.

A doktornő nem válaszolt semmit.

– A minap is csak egyetlen lépést akartam megtenni, de az agyam azt mondta, hogy még mit nem – mesélte Miles. – Nem mozdult a lábam, aztán a következő pillanatban minden működött. Do-rian, az asszisztensem megbeszélte egy találkozót, elmondta a részleteket, de öt perccel később már nem emlékeztem semmire.

– Tudom.

– Vannak időszakok, amikor nyugtalannak érzem magam, mintha bizseregne a bőröm. Csinálnom kell valamit, mert képtelen vagyok megnyugodni. – Miles hirtelen elhallgatott. – Mennyire lesz borzasztó?

– Ez a központi idegrendszer megbetegedése – közölte az orvos a száraz tényeket. – Egyre kevésbé lesz ura a mozdulatainak. Az ALS-sel szemben, amikor a test cselekvőképességének elvesztése ellenére az ember tudata tiszta marad, a Huntington a kognitív képességekre is hatással van.

– Demencia – foglalta össze Miles, mire a doktornő bólintott.

– Eljön majd az a pillanat, amikor már állandó felügyeletre szorul. Nincs gyógymód, de jó ideje folynak ilyen jellegű kutatások. Idő kérdése, hogy mikor találnak valamit.

– De az rajtam már nem segít – állapította meg Miles.

Alexandra ismét hallgatott.

– Ki végzi a kutatást? Mennyi pénzre van szükségük? Írok egy csekket, hogy kapják össze magukat, és csináljanak is valamit. Mennyire van szükségük? Egymillióra? Tízmillióra? Mondja meg, és holnap már ki is állítom a csekket.

A doktornő hátradőlt a fotelben, és karba fonta a kezét.

– Miles, ez nem olyasmi, amit pénzzel meg tud oldani. Ebben az esetben nem erről van szó. A világ összes pénze sem lenne elég ahhoz, hogy egyik napról a másikra meglegyen a gyógyszer, pedig nagyon is elkötelezett emberek dolgoznak rajta.

Miles elfordította a fejét, és kinézett az ablakon, hogy megeméssze a hallottakat.

– Mennyi időm van hátra?

– A helyzet az, hogy legyen szó Huntingtonról, rákról vagy szívbetegségről, mindig csak tippelni tudunk, hogy mennyit élhet

a beteg. Gondoljon csak Stephen Hawkingra. Amikor ALS-szel vagy más néven Lou Gehrig-betegséggel diagnosztizálták, azt mondták neki, hogy maximum két éve van hátra, de aztán ötvenöt évet élt a betegségével. Tavaly egy fickó eljött az éves ellenőrzésére, nem találtam nála semmi problémát, két nappal később szívroham vitte el.

– Ezzel nem sokat segít... – jegyezte meg Miles.

– Tudom. A maga esetében négy-öt évről beszélhetünk, de ez lehet kevesebb, vagy akár húsz év is. A genetikai vizsgálat során a magas nukleotidismétlődéseket kerestük. Harminchat alatt a Huntingtonon esélye jóval alacsonyabb, harminckilenc esetében azonban...

– Fogalmam sincs, miről beszél. Az appok működését értem, a DNS-ét nem igazán.

Alexandra megértően bólintott.

– Sajnálom, túl szakmaian fogalmaztam. Szeretném, ha rendszeres vizsgálatokkal követnénk nyomon az állapotát. Ez a hosszú távú prognózisban is segíthet.

– Szóval még élhetek egy darabig, de rohadt szívás lesz.

– Igen, ez a dolog lényege. Tudja, hogy mivel áll szemben. Ha van valami a bakancslistáján, szeretne változtatni valamin, akkor most még megteheti. Lehet, hogy még rengeteg ideje lesz. Egy ilyen diagnózis megváltoztatja az ember gondolkodását, segít eldönteni, hogy mi az igazán fontos. – Alexandra felsóhajtott. – Sajnálom, Miles! Számíthat rám, segíteni fogok. – Vett egy mély levegőt. – Van még valami, amiről beszélnünk kell.

– Istenem, még egy rossz hír?

– Nem, de vegyük át még egyszer a családjá kórtörténetét. Valamelyik szülője szenvedett Huntingtonban?

– Nem – felelte Miles. – Mármint nem tudok róla. Gondolom, valamelyiküknek volt, de ez nem derülhetett ki, mert a negyvenes éveikben autóbalesetben meghaltak. Az apám részeges volt. Neki vezette a Ford Explorert az egyik felüljáró pillérjének a Merritt Parkwayn.

– Van testvére, igaz?

– Gilbert – bólintott Miles.

– A Huntington-kór egy örökletes betegség. Abban igaza van, hogy valamelyik szülőjénél kialakulhatott volna a betegség, ha nem vesztik el idő előtt az életüket. Biztosan valamelyiküktől örökölte. Ha az egyik szülő huntingtonos, akkor ötven százalék az esély arra, hogy a gyermekük is örökli a betegséget.

– Ez elég magas arány.

– Így van. Szóval esélyes, hogy a testvére is örökölte a betegséget. Jó lenne őt is megvizsgálni. – A doktornő egy pillanatra habozott. – Közel állnak egymáshoz?

– Nekem dolgozik – mondta Miles.

– Nem ezt kérdeztem.

– Hát... egész jó a kapcsolatunk. Kicsit feszült lett a viszonyunk, amikor elvette Szörnyellát.

– Hogy mondja?

– Caroline-t. Én... nem szívelem azt a nőt. De ő sem bír engem igazán. – Miles eltöprengett azon, amit az orvos mondott. – Beszéllek Gilberttel. Megmondom neki, hogy csináltasson tesztet. Vagy...

– Vagy mi?

– Semmi – mondta Miles.

Alexandra várt, abban bízott, hogy a férfi végül kimondja, amit elhallgatott. Amikor mégsem, mosolyt erőltetett az arcára.

– Van viszont egy aprócska jó hírem is – szólalt meg.

– Ugye ez nem valami vicc? – kérdezte Miles. – Tudja, az a fajta, hogy: „Van egy jó meg egy rossz hírem. A rossz, hogy sajnós maga haldoklik, de a jó hír az, hogy én Brad Pitt-tel járok.”

– Nem, semmi ilyesmi.

– Hallgatom.

– Maga nem házas, nincsenek gyerekei. Ha lennének gyerekei, a diagnózis lesújtó hír lenne a számukra. Éppen elég borzasztó elfogadni, hogy maga Huntington-kórban szenved, de akkor még ott lenne a veszélye, hogy ők is így járhatnak. Egy a kettőhöz az esélye. Ez a maga számára is hatalmas érzelmi teher lenne, amire most egyáltalán nincs szüksége.

Miles kifejezéstelen arccal nézett az orvosra.

– Miles?

– Elnézést – szabadkozott a férfi. – Csak elbambultam egy pillanatra.

– Miles, magának van gyereke? – kérdezte Alexandra rettegve.
Hát, ez éppen a milliódolláros kérdés, gondolta Miles.